

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Tiché a soudců JUDr. Filipa Havrdy a JUDr. Renáty Lukešové ve věci žalobkyně **K [redacted]**, narozené **[redacted]**, bytem v **J [redacted]**, **[redacted]** P **[redacted]** zastoupené JUDr. Viktorem Pakem, advokátem se sídlem Francouzská 28, 120 00 Praha 2, proti žalované **Klinice Dr. Pírka s.r.o.**, IČ: 47540265, se sídlem Na Celně 885, 293 01 Mladá Boleslav, zastoupené JUDr. Petrem Šustkem, Ph.D., advokátem se sídlem Veleslavínova 59/3, 110 00 Praha 1, o **odškodnění bolesti**, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne od 5. 11. 2016, č. j. 9 C 345/2015 - 277,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení 26.717 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Viktora Paka.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 5. 11. 2016, č. j. 9 C 345/2015 - 277 uložil soud prvního stupně žalované povinnost zaplatit žalobkyni 601.816 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z částky 433.458 Kč za dobu od 25. 10. 2015 do zaplacení, z částky 125.540 Kč za dobu od 22. 3. 2016 do zaplacení a z částky 42.718 Kč za dobu od 17. 10. 2016 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Dále jí uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 157.316,45 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok II.) a povinnost zaplatit Okresnímu soudu v Mladé Boleslavi soudní poplatek z

žaloby v částce 30.091 Kč (výrok III.), vše rovněž patnáctidenní lhůtě od právní moci rozsudku. Soud prvního stupně takto rozhodl, neboť po provedeném dokazování dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně se na pracovišti žalované podrobila laparoskopické operaci, při níž došlo omylem operátéra k přetěti hlavního žlučovodu. I když byl tento omyl hned při operaci zjištěn a učiněna adekvátní opatření, dospěl soud k závěru, že se jednalo o postup non lege artis a žalobkyni přiznal odškodnění bolestného včetně bolestného u následujících zákroků.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalovaná. Poukazovala na to, že soud dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně posoudil po právní stránce. Zdůraznila, že žalobkyně se domáhá odškodnění bolesti podle § 2958 o.z. Odpovědnost za škodu by ale nastupovala v případě, bylo-li by zjištěno protiprávní jednání žalované, vznik škody a příčinná souvislost mezi nimi. V daném případě ale žalovaná postupovala při poskytování zdravotních služeb lege artis, neboť v daném případě došlo pouze k naplnění známé komplikace výkonu, k níž dochází v 0,3 až 0,5 % případů. Odvolatelka poukázala na to, že žalovaná jako poskytovatel zdravotních služeb má povinnost poskytovat je na náležité odborné úrovni, a to podle pravidel vědy a uznávaných medicínských postupů, při respektování individuality pacienta, s ohledem na konkrétní podmínky a objektivní možnosti, přičemž tento postup se v soudní praxi nazývá postup lege artis. Zdůraznila dále, že každý zdravotní výkon a každá léčba sebou nese určité riziko neúspěchu nebo komplikací, a to přesto, že zdravotnický pracovník postupuje odborně zcela správně. Biologické procesy v lidském organismu nelze vždy přesně odhadnout, příznivý výsledek léčby nelze garantovat. Zdravotnické zařízení při péči o zdraví neodpovídá za výsledek, ale za správné provedení výkonu a i výkon, při kterém došlo k naplnění známek komplikace, nemění nic na skutečnosti, že postup žalované mohl být a byl v souladu s právem, tedy lege artis. Odpovědnost žalované pouze za správnost provedení zdravotního výkonu odpovídá ustanovení § 2645 o.z.. Za porušení postupu lege artis se považuje, pokud lékař nedodrží rámec pravidel vědy a medicínských postupů, a to v mezích daných rozsahem svých úkolů podle pracovního zařazení, konkrétních podmínek a objektivních možností přičemž postup lékaře nutno vždy hodnotit ex ante, tedy na základě informací, které měl v době léčení k dispozici. Dle odvolatele soud prvního stupně nesprávně uzavřel, že pokud došlo při operaci omylem k přerušení hlavního žlučovodu (ductus choledochus) namísto ductus cysticus, jde o postup non lege artis. Odvolatelka s tímto závěrem soudu nesouhlasí, považuje jej za absurdní, neboť v daném případě došlo pouze ke komplikaci, která je s obdobným zdravotním výkonem spojená, je popsána a je statisticky kvalifikována. Zdůraznila dále, že dojde-li k naplnění určitého rizika nebo komplikace, která je s určitým typem výkonu spojená, nejedná se bez dalšího o postup non lege artis. Poskytování zdravotních služeb je činností, při které se s ohledem na skutečnost, že se pracuje s lidským organismem, může vyskytnout celá řada komplikací nebo rizik, což nemění nic na skutečnosti, že pokud je postup správný, je i při výskytu určité komplikace zachována legálnost takového postupu. Sám soud v odůvodnění uvádí, že úmyslem pracovníků žalované nebylo přerušit hlavní žlučovod. Namítala, že z odůvodnění rozsudku nevyplývá, na základě jaké právní úpravy považuje soud postup žalované za protiprávní. Navíc žalobkyně byla o povaze zákroku a jeho možných komplikacích řádně poučena a přesto se zákrokem souhlasila, což bylo v řízení prokázáno. Zdůraznila, že se nelze ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně, že naplnění jakékoliv komplikace spojené s výkonem znamená protiprávnost postupu. Ve svém důsledku by to znamenalo přijetí objektivní odpovědnosti poskytovatele zdravotních služeb za škodu. Dále odvolatelka poukázala na to, že v řízení nebyla prokázána příčinná souvislost mezi přerušením žlučovodu a vyvinutím stenoz a zánětu a odkázala na judikaturu, podle níž musí být

příčinná souvislost postavena najisto. Navrhla, aby byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že žaloba bude zamítnuta.

Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalované zdůraznila, že právním předpisem nejvyšší právní síly, podle něž je nutno při poskytování zdravotních služeb postupovat, je Úmluva o lidských právech a biomedicíně č. 96/2001 Sb., která je prostřednictvím Ústavy součástí právního řádu České republiky. Podle čl. 4 této úmluvy je jakýkoliv zákrok v oblasti péče o zdraví nutno provádět v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy. Na tom se ani po přijetí nového občanského zákoníku nic nezměnilo, tento zákoník pouze v § 2636 a násl. zdůrazňuje smluvní charakter péče o zdraví, avšak jak v předchozí úpravě, tak v současné právní úpravě, zásadně platí, že poskytovatel zdravotní péče je povinen postupovat s péčí řádného odborníka, a to v souladu s pravidly svého oboru. Žalobkyně poukázala na to, že přerušení hlavního žlučovodu při laparoskopické operaci – vynětí žlučníku není postupem souladným s profesními standardy, jde jednoznačně o nežádoucí komplikaci takového výkonu a představuje objektivně vzniklý rozpor mezi tím, jak žalovaná skutečně jednala a tím, jak jednat měla, aby dostala svým povinnostem. Jde tedy o protiprávní jednání, tedy porušení povinnosti provést u žalobkyně laparoskopickou operaci odstranění žlučníku v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy a odkázala na judikaturu týkající se obdobné problematiky. Připustila, že biologické procesy v lidském organismu nelze vždy přesně odhadnout, avšak v daném případě o žádný biologický proces nešlo, neboť operátor v důsledku omylu přerušil hlavní žlučovod namísto ductus cysticus. Šlo tedy o nežádoucí komplikaci, která byla ale způsobena jednoznačně operátorem žalované. Žalobkyně se dále neztotožňuje s námitkami žalované, že rozsudek není dostatečně právně zdůvodněn. Konečně nesouhlasí s námitkou žalované, že soud se nezabýval otázkou příčinné souvislosti mezi přerušením hlavního žlučovodu a vznikem stenózy, následně opakovaně dilatované. Zdůraznila, že této otázce se věnoval doplněk znaleckého posudku MUDr. Jiřího Svobody, z jehož závěrů zcela jasně příčinná souvislost mezi tvorbou stenóz a předchozím poraněním žlučových cest při laparoskopické operaci vyplynula. Navrhla, aby byl rozsudek jako správný potvrzen a příznány jí náklady odvolacího řízení.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 občanského soudního řádu (zák. č. 99/1963 Sb.) ve znění účinném v době vydání tohoto rozhodnutí (dále jen o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolatelka uplatnila v odvolání přípustné odvolací důvody ve smyslu ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř..

Soud prvního stupně vycházel z takto zjištěného skutkového stavu:

Dne 3.1.2014 byla žalobkyně přijata na chirurgické oddělení žalované za účelem provedení operace - laparoskopické cholecystektomie. Podepsala informovaný souhlas s provedením předmětné operace a téhož dne operaci podstoupila. Při této operaci (vynětí žlučníku) byl omylem operátora přerušena nesprávně ductus choledochus (hlavní žlučovod) namísto plánovaného přerušování ductus cysticus, tak aby následně mohl být odstraněn žlučník. Tento omyl byl při operaci zjištěn a provedena konverse, kdy dutina břišní žalobkyně byla otevřena řezem, dokončena cholecystektomie (odstranění žlučníku) a pahýly ductus choledochus sešity v jedné vrstvě na tzv. T-drénu. V péči žalované zůstala žalobkyně do 8.1.2014, kdy byla přeložena na chirurgickou kliniku Thomayerovy

nemocnice, kde probíhalo další léčení. Dne 14.1.2014 tam žalobkyně podstoupila endoskopickou retrográdní cholangiopankretikografii (dále ERCP) při níž byla zjištěna přítomnost stenózy ductus hepaticus zasahující až do oblasti zavedeného T-drénu. Proto byla žalobkyni provedena papilosfinkterotomie (naříznutí společného vyústění ve dvanáctníku), následně dilatace a založení stentu (trubičky) do hepatocholedochu (tedy ductus hepaticus a ductus choledochus); dne 17.1.2014 byla žalobkyně z nemocnice propuštěna. V období od 2.2.2014 do 21.07.2016 byla žalobkyně opakovaně hospitalizována, vyšetřována a léčena v Thomayerově nemocnici, v tomto období jí bylo celkem třináctkrát provedeno ERCP při němž byla buď provedena dilatace společného hepaticu nebo vyjmut a zaveden nový stent nebo obojí. Při těchto zákrocích byl vždy zaváděn periferní žilní katetr, přičemž došlo v důsledku toho i k zánětu žíly. Příčinou všech dalších výkonů ve výše uvedeném období bylo přerušení hlavního žlučovodu při operaci ze dne 3. 1. 2014 po jehož ošetření se v místě opakovaně objevovala stenóza. Bolestné při ošetření přerušného hlavního žlučovodu při operaci dne 3. 1. 2014 i při dalších výkonech prováděných při dalších hospitalizacích bylo znalcem ohodnoceno 2.395 body. Žalobkyně vyzvala žalovanou k odškodnění bolestného ve výši 433 458 Kč předžalobní upomínkou ze dne 16.10.2015, doručenou žalované dne 19.10.2015, bolestného ve výši 125.640 Kč výzvou ze dne 15.03. 2016, doručenou dne 16.03.2016 a bolestného ve výši 42.718 Kč výzvou ze dne 10.10.2016, doručenou dne 11.10.2016. Žalovaná odmítla svou odpovědnost za vzniklou škodu a ničeho neplnila.

Takto zjištěný skutkový stav odpovídá důkazům provedeným v řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud se s ním zcela ztotožňuje a při právním hodnocení věci z něj vychází. Skutečnost, že žalobkyně u žalované podstoupila plánovanou laparoskopickou operaci, byla mezi účastníky nesporná. Průběh této operace, byl zjištěn z operačního protokolu, výslechu svědka - operátora MUDr. H. a konečně ze znaleckého posudku zpracovaného MUDr. Svobodou i MUDr. Rejholcem. Sluší se dodat, že zcela správně soud prvního stupně nepřihlížel k "Ústavnímu znaleckému posudku", když tento posudek vyhotovila sama žalovaná (její zaměstnanci). Na takový posudek není možno pohlížet jako na objektivní důkaz, pouze jako na tvrzení žalované. Pokud jde o závěry znaleckých posudků znalce MUDr. Svobody i MUDr. Rejholce (jde o znalecké posudky podle § 127a o. s. ř.), závěry těchto znalců jsou shodné v popisu skutkového děje při operaci, závěru, že k zjištění pochybení (přerušení hlavního žlučovodu, ačkoliv měl být přerušen ductus cysticus) došlo hned při operaci, přičemž na tuto „komplikaci“ bylo zcela správně reagováno. Znalci se rovněž shodli v tom, že pooperační péče o žalobkyni byla rovněž zcela v souladu s poznatky lékařské vědy. Závěry obou znalců byly rozdílné pouze v tom, že znalec Svoboda měl za to, že přerušení hlavního žlučovodu namísto ductus cysticus není postupem souladným s příslušnými profesními standardy, neboť došlo k záměně anatomických struktur. Připustil, že taková záměna by byla možná při anatomických variacích, které jsou v této oblasti těla velmi časté, avšak operační protokol žádný mimořádný nález nezmiňuje. Na rozdíl od tohoto závěru dospěl znalec Rejholec k tomu, že přerušení hlavního žlučovodu není v souladu se standardem provedení dané laparoskopické operace, jedná se o komplikaci, ale podle jeho názoru nelze uzavřít, že jde o postup non lege artis, když navíc v daném případě po zjištění této komplikace byly udělány všechny kroky, které měly zajistit její nápravu. Vzhledem k výše uvedenému lze uzavřít, že oba znalci uvedli, že přerušení hlavního žlučovodu při operaci žlučníku není v souladu se standardem provedení takové operace, pouze každý z nich jinak hodnotil právní otázku, tedy zda jde o postup lege artis či nikoliv. Takové hodnocení je ale na soudu. Pokud jde o příčinu vzniku dalších obtíží (stenóz) žalobkyně, vycházel soud prvního stupně správně ze závěrů znaleckého posudku znalce Svobody, které byly srozumitelně a

fundovaně zdůvodněny. Rovněž výše bodového ohodnocení bolestného byla stanovena znaleckým posudkem, přičemž znalec vycházel z Metodiky odškodňování nemajetkové újmy a plně při odškodnění respektoval pravidla pro odškodňování bolesti tam uvedená. Konečně skutečnost, že žalovaný byl vyzván k plnění a kdy, byla prokázána listinnými důkazy. Lze tedy uzavřít, že skutkové závěry soudu prvního stupně byly zcela správné a námitka žalované není proto důvodná.

Ke škodné události při operaci došlo dne 3. 1. 2014, tedy za účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen o.z.), proto soud prvního stupně zcela správně postupoval při právním posouzení věci podle tohoto zákona.

Žalobkyně svou žalobou požadovala odškodnění bolestného, tedy újmy vzniklé na jejím zdraví, podle § 5958 o.z. s tvrzením, že žalovaná při operaci žalobkyně nepostupovala lege artis a v příčinné souvislosti s tím jí vznikla tato újma.

Žalovaná je zdravotnickým zařízením, jehož předmětem činnosti je provádění zdravotních výkonů a péče. Nový občanský zákoník staví vztah mezi pacientem a zdravotnickým zařízením na smluvním základě. To vyplývá z § 2636 odst. 1 o.z. podle něhož se smlouvou o péči o zdraví poskytovatel vůči příkazci zavazuje pečovat v rámci svého povolání nebo předmětu činnosti o zdraví ošetřovaného, ať již je jím příkazce nebo třetí osoba. Péče o zdraví pak zahrnuje úkon, prohlídku nebo radu a všechny další služby, které se týkají bezprostředně ošetřovaného, a které jsou vedeny snahou zlepšit nebo zachovat jeho zdravotní stav (§ 2637 o.z.). Povinností poskytovatele je podle § 2643 odst. 1 o.z. postupovat podle smlouvy s péčí řádného odborníka, a to i v souladu s pravidly svého oboru. Tato právní úprava vychází z článku 4 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně podle něhož jakýkoliv zákrok v oblasti péče o zdraví je nutno provádět v souladu s příslušnými profesními povinnostmi a standardy. Poskytovatel odpovídá za to, že splní své povinnosti s péčí řádného odborníka (§ 2645 o.z.). Jinak řečeno, pokud poskytovatel nepostupoval s péčí řádného odborníka, odpovídá za škodu v příčinné souvislosti s takovým postupem vzniklou.

Zásadní otázkou v projednávané věci bylo, zda žalovaný v daném případě postupoval v souladu s pravidly a uznávanými medicínskými postupy, tedy lege artis. Jak správně v rozsudku uvádí soud prvního stupně, za postup lege artis je považován postup dle pravidel vědy a uznávaných medicínských postupů, při respektování individuality pacienta, s ohledem na konkrétní podmínky a objektivní možnosti. Preventivní, diagnostický nebo terapeutický postup, aby mohl být považován za postup lege artis, musí být odborně medicínsky uznávaný (tedy ověřený nebo osvědčený), jehož účinnost, resp. účelnost a důvodnost se všeobecně, nebo alespoň převážně, přijímá, je v souladu s aktuálním stavem vědy a s dosaženou nejvyšší úrovní teoretických a praktických poznatků v oblasti poskytování zdravotní péče (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 6 Tdo 353/2012). Odvolací soud zdůrazňuje, že závěr, zda v konkrétním případě šlo o postup lege artis, přísluší pouze soudu, nikoliv znalci; znalecký posudek je jen skutkovým podkladem pro takový právní závěr.

Odvolací soud se na základě skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně zcela ztotožňuje s jeho právním závěrem, že za situace, kdy žalobkyni byl při laparoskopické operaci žlučníku, jejímž cílem mělo být vyjmutí žlučníku, k němuž bylo nutno přerušit ductus cysticus, omylem přerušen hlavní žlučovod (ductus choledochus), postupovala žalovaná non lege artis. Přerušování ductus choledochus při laparoskopické

cholecystektomii není postupem, který by byl v souladu s příslušnými profesními standardy a není tedy postupem tzv. lege artis. Nechtěné přerušení hlavního žlučovodu při laparoskopické cholecystektomii je známou, nežádoucí komplikací této operace s výskytem do 0,5 % výkonů. Je nepochybné, že k přerušení hlavního žlučovodu došlo omylem, nejednalo se o chtěné poškození zdraví žalobkyně, nicméně jednalo se o postup, který nebyl operací zamýšlen. Jinak řečeno, šlo o pochybení, které spočívalo v záměně tělesných struktur při operaci. Při správném postupu a správné identifikaci operovaných struktur by k poškození zdraví žalobkyně nedošlo a není jiná možnost, proč operatér odstranil ductus choledochus namísto ductus cystikus, než záměna. Porušení právní povinnosti představuje objektivní nesoulad mezi tím, jak mělo být podle práva postupováno, a tím, jak ve skutečnosti postupováno bylo. Operativní přerušení části lidského organismu, které přerušeno být nemělo, namísto přerušení části jiné, jež měla být odstraněna, je porušením povinností při poskytování zdravotnické péče. Ze strany operátéra šlo o pochybení (nesprávnost v postupu), tj. porušení povinnosti, a to sice neúmyslné a nevědomé, ale učiněné v nevědomé nedbalosti. Samotný závěr znalce, že operace byla provedena lege artis, za tohoto skutkového stavu nevyklučuje odpovědnost žalované za újmu za podmínky, že jsou naplněny všechny předpoklady vzniku obecné (subjektivní) odpovědnosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4223/2009, z jehož závěrů je možno vycházet i za nové právní úpravy). Byl-li léčebný zákrok z pohledu odborného (medicinského) objektivně nesprávný a současně šlo o chybu odvratitelnou, nelze postup označit za lege artis ve výše vymezeném smyslu. Okolnost, že k takovému pochybení v určitém počtu případů (statisticky) v praxi dochází, na uvedeném závěru nic nemění (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1981/11).

Odvolací soud tedy ve shodě se soudem prvního stupně uzavírá, že při laparoskopické operaci žalobkyně došlo k záměně tělesných struktur a v důsledku toho k přerušení hlavního žlučovodu. Byť byla tato skutečnost bezprostředně zjištěna a následně postupováno zcela v souladu s poznatky lékařské vědy, je přerušení hlavního žlučovodu žalobkyně postupem non lege artis, pochybením a postupem v rozporu s péčí řádného odborníka. Tento postup je v příčinné souvislosti s újmou na zdraví žalobkyně, a to bolestí vytrpěnou při a po operaci v důsledku přerušení hlavního žlučovodu. Jak bylo prokázáno znaleckým posudkem MUDr. Svobody, v příčinné souvislosti s postupem non lege artis (přerušením hlavního žlučovodu při operaci ze dne 3. 1. 2014) jsou i další výkony, jimiž se žalobkyně podrobila v následujících letech, a to zavádění katetrů, opakované podstupování ERCP (jde o endoskopické vyšetření, při němž je ústy, jícnem, žaludkem a dvanáctníkem zaveden endoskop až k Vaterské papile ve dvanáctníku a následně jsou nasondovány a naplněny kontrastní látkou, viditelnou na rentgenovém snímku, žlučové cesty a vývod slinivky), dilatace žlučovodu a výměny stentů. Bylo totiž prokázáno, že v důsledku nejprve přerušení a posléze sešití hlavního žlučovodu docházelo k zúžení ductus hepaticus (stenóze) a k městnání žluče, a to opakovaně, přičemž řešení těchto zdravotních komplikací bylo prováděno výše uvedenými výkony. Je tedy nutno uzavřít, že příčinou všech těchto výkonů bylo přerušení hlavního žlučovodu při operaci 3.1.2014. Bolesti a nepohodlí, jimiž žalobkyně při těchto výkonech trpěla, je újmou, která jí vznikala v příčinné souvislosti s postupem žalované non lege artis. Odvolací soud poznamenává, že se při každé z třinácti hospitalizací jednalo o novou bolest (nově vzniklý nárok), která ale vznikla v příčinné souvislosti s postupem non lege artis při operaci dne 3.1.2014.

Žalovaná tedy jím, že postupovala non lege artis, jinak řečeno, nepostupovala s péčí řádného odborníka, porušila ustanovení § 2643 o.z. a podle § 2645 o.z. odpovídá za

vzniklou újmu, a to současně podle § 2913 odst. 1 o.z. za použití § 2914 o.z., neboť porušila povinnost ze smlouvy. Je proto povinna nahradit újmu z toho vzniklou žalobkyni, v daném případě újmu na zdraví, a to bolestně.

Odškodnění bolesti je v novém občanském zákoníku upraveno v § 2958, podle něhož při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vymezující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. V projednávané věci se žalobkyně domáhá pouze náhrady vytrpěné bolesti. Soud prvního stupně správně při zjištění výše náhrady újmy postupoval podle Metodiky Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (R 63/2014), podle níž postupoval znalec MUDr. Svoboda při stanovení bodového ohodnocení bolestného. Na tomto místě odvolací soud podotýká, že tento znalec není znalcem jmenovaným v odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví, nicméně odvolací soud má za to, že vzhledem k tomu, že úprava odškodnění bolestného v Metodice se v podstatných rysech neliší od předchozí úpravy provedené vyhláškou, je přípustné, aby takové ocenění prováděli i znalci, jež nejsou jmenováni znalci ve výše uvedeném specializovaném odvětví za situace, kdy při ohodnocení budou plně respektovat principy odškodnění bolesti uvedené v Metodice. Znalec MUDr. Svoboda tyto principy bezezbytku respektoval, proto je na místě z jeho bodového ohodnocení vycházet.

Bolestné bylo znalcem MUDr. Svobodou ohodnoceno celkem 2.395 body; z toho bolest, jíž žalobkyně trpěla v roce 2014, představovala 1.395 bodů, hodnota bodu pro tento rok stanovená podle Metodiky činila 251,28 Kč, náhrada bolestného za rok 2014 tedy celkem činí 350.535,60 Kč. Bolestné vzniklé žalobkyni v roce 2015 bylo ohodnoceno 330 body, hodnota bodu v tomto roce činila 256,86 Kč, bolestné tedy za tento rok činí 84.763,80 Kč. Bolest, jíž žalobkyně trpěla v roce 2016, byla ohodnocena 670 body, při hodnotě bodu v tomto roce v částce 264,67 Kč činí bolestné za tento rok 177.328,90 Kč. Žalobkyně by tedy měla právo na bolestné v celkové částce 612.628,30 Kč. Žalobkyně ale požadovala bolestné pouze v částce 601.816 Kč, proto soud prvního stupně za situace, kdy nebylo možno překročit žalobní návrh žalobkyně, žalobě v plném rozsahu zcela správně vyhověl.

Soud prvního stupně dále správně rozhodl i o příslušenství nároku. Podle § 1968 věta první o.z. dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Podle § 1970 o.z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně žalovanou vyzývala k zaplacení náhrady újmy v penězích, přičemž požadovala plnění vždy do pěti dnů. Žalovaná v těchto lhůtách postupně vznikající nároky neplnila, dostala se tak do prodlení a žalobkyně má proto podle § 1970 o.z. právo na přiznání úroku z prodlení, jehož výši stanovil soud v souladu s nařízením vlády č. 351/2013 Sb. a správně stanovil vždy i počátek prodlení.

Z těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé jako zcela správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

Rozsudek soudu prvního stupně byl potvrzen i v nákladovém výroku. V řízení byla žalobkyně plně úspěšná, má proto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Výši těchto nákladů soud prvního stupně zcela správně vypočetl a odvolací soud pro stručnost odkazuje na podrobné odůvodnění výpočtu uvedené v rozsudku soudu pro stupně na straně 11.

Rozsudek byl konečně potvrzen ve výroku, kterým byla žalované uložena povinnost zaplatit soudní poplatek vzhledem k tomu, že v projednávané věci je žalobkyně ze zákona od placení soudních poplatků osvobozena a žalovaná v řízení úspěšná nebyla. I zde pro stručnost odkazuje odvolací soud na vyčerpávající zdůvodnění tohoto rozhodnutí uvedené v odůvodnění rozsudku.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení byla žalobkyně zcela úspěšná, má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Ty jsou tvořeny náklady na právní zastoupení, a to odměnou za dva úkony právní služby po 10.740 Kč (vyjádření k odvolání, účast u jednání odvolacího soudu), dvěma režijními paušály po 300 Kč a DPH z těchto částek (4.637 Kč), neboť právní zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem této daně. Celkem náklady vzniklé žalobkyni v odvolacím řízení činí 26.717 Kč a tuto částku je žalovaná povinna zaplatit k rukám právního zástupce žalobkyně v patnáctidenní lhůtě od právní moci rozsudku, kterou vzhledem k výši částky považuje k plnění za vhodnější než zákonnou lhůtu třídenní.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Mladé Boleslavi. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 23. května 2017

JUDr. Hana Tichá v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Mandová